

HÄNDELSER VID VATTEN

Avsnitt 1

Huvudförfattare
Maren Louise Käehne
Karin Arrhenius

210521

APPLE TREE PRODUCTIONS
St. Kongensgade 77, st.
DK-1264 Kbh. K
piv@appletree.dk
+45 21728824

Mörk väta. Längs marken regnar det över stenar och rötter. En stig letar sig fram, längs tunnlar i vegetationen, träd och sly, över knotiga rötter. Vatten sipprar fram i en trång fåra, letar sig fram. En bäck, som blir till en å. Som går ut mot en myr med en sky av vita "tussar" som ljusa fläckar i dunklet.

Högt uppe i ett träd ruvar en pilgrimsfalk i sitt bo vid en klippvägg. Vatten rinner längs den mörka klippsidan, ner i ån nedanför som hörs porla och strömma. Falken lyfter från klippväggen och skriker högt där uppe.

Regnet rinner mot fönstret. Ett rum förlagt i mörker. Man anar en sovande skepnad i sängen. Det är ANNIE (55). På golvet ligger en hund och sover.

Ljudet av en bil tränger långsamt undan tystnaden och väcker Annie. Hon slår upp ögonen, ligger ett ögonblick och lyssnar i mörkret. Ljudet tilltar, bilen kommer närmre.

Annie tittar på klockan på nattygsbordet. Klockradions röda pinnar visar 04.01. Hon känner en våg av oro skölja över sig.

Ljudet av bilen närmar sig huset och nu sveper lyktornas ljuskägla genom fönstret och lyser upp rummet för ett ögonblick.

Hon sätter sig upp i sängen. Med blicken riktad ut i rummet för hon ner handen i glipan mellan sängen och väggen bakom sig, och drar fram ett gevär. En fin smäcker Sabela. Hon behöver inte ens titta, armen vet var det finns.

Andra handen sträcker sig efter något bakom klockradion: två patroner som ligger där. Hon bryter geväret och laddar det vant med de två patronerna. Hon reser sig och går över golvet. Hunden lyfter huvudet och tittar efter henne. Men somnar genast om igen.

Annie står mitt på golvet i det mörka köket och lyssnar, med geväret i handen. En bildörr öppnas och stängs.

Annie kliver fram till fönstret och tittar ut genom en glipa i gardinen. På fönstren ligger ett randmönster av regndroppar.

En bil har stannat i regnet framför huset med motorn på tomgång. Lyktorna lyser ut i mörkret. Nu öppnas dörren till förarsätet och en man kliver ut (JOHAN, 39). Annie kan bara urskilja en siluett i motljuset, hans ansikte är mörklagt.

Mannen går runt till bagageutrymmet, öppnar och försvinner bakom luckan.

Annie lyfter luren på telefonen i fönstersmygen och vrider ett nummer. Det går direkt till telefonsvararen.

BIRGER (O.S.)
Du har ringt distriktsläkare Birger Torbjörnsson. Jag är inte anträffbar för tillfället, men lämna gärna ett meddelande.

Telefonsvararen piper.

ANNIE
Hallå? Är du där?

Annie väntar medan hon håller ett öga på bilen.

ANNIE (CONT'D)
Det är nån här vid huset...

Därute öppnas dörren till passagerarsidan. Annie tittar ut.

ANNIE (CONT'D)
Nej... Det är två...

Annie dämpar sin röst.

ANNIE (CONT'D)
Vad ska jag göra?

En mindre gestalt kliver ut ur bilen och smäller igen dörren efter sig. Det är en ung kvinna, MIA (28). Annie ger ifrån sig en högljudd suck av lättnad.

ANNIE (CONT'D)
Men för helvete...

Hon skrattar lättat.

ANNIE (CONT'D)
Förlåt. Det är bara Mia.

104

INT. BIRGERS HUS - HALL - NATT - HÖST (1991)

104

BIRGER (65), i ytterkläder och med en läkarväska i handen, kommer in i hallen, där Annies röst låter från telefonsvararen på bordet.

ANNIE (O.S.)
Glöm att jag ringde. Vi ses imorgon. Jag går och lägger mig igen.

Birger sliter luren från telefonen, svarar andfått.

BIRGER
Annie?

ANNIE (O.S.)
Är du där?!

BIRGER

Kom precis in genom dörren. Jag var uppe hos Anna Starr, hon hade ont i bröstet igen. Vad är det? Är du sjuk?

ANNIE (O.S.)

Nej, nej. Det kom en bil och jag blev rädd, men det var bara Mia.

105

INT. ANNIES HUS - VARDAGSRUM/KÖK - NATT - HÖST (1991)

105

Annie står vid fönstret med luren i handen och tittar ut. Hon ser mannen smälla igen bakluckan och gå fram mot Mia med en väska.

BIRGER (O.S.)

Så här dags?

ANNIE

Hon är med en kille.

BIRGER (O.S.)

(positivt överraskad)

Har hon skaffat kille?

ANNIE

Verkar så.

Mannen därute drar Mia intill sig och de kysser hungrigt varandra. Han greppar om hennes kropp innanför kläderna. I billyktans sken ser Annie att de båda är mycket våta. Jackan genomblöt. Håret klistrat intill ansiktet och huvudet. Det är löv och kvistar i det. Som att de legat ute.

Mia sliter sig leende loss ur kyssen och deras kroppar lösgör sig motvilligt från varandra.

När ansiktena lösgör sig från varandra känner Annie igen honom.

Johan vänder sig om så att Annie kan se hans ansikte. Annie stelnar. Svart hår, smala ögon, markerade drag. Hon tar ett kliv bort från fönstret.

ANNIE (CONT'D)

Det är han... Han från Lobberån.

BIRGER (O.S.)

Vadå? Vem?

(tystnad)

Annie?

Annie ser Johan öppna bildörren och sätta sig i bilen. Mia vinkar och går med väskan mot huset samtidigt som hon letar fram nycklar ur fickan.

BIRGER (O.S.) (CONT'D)

Annie? Är du där?

ANNIE
Ja... Jag är här.

Det finns en tvekan i rösten, något förändrat.

ANNIE (CONT'D)
Vi ses imorgon.

BIRGER (O.S.)
Jag tar med vin, och var det nåt annat? Just det, grädde skulle jag handla med mig med va?

Annie lägger på och står orörlig vid fönstret.

Utanför huset gasar bilen och kör iväg. Bilens röda baklyktor försvinner i mörkret. Från hallen hörs nycklar i låset och ytterdörren som öppnas. Mia stannar i hallen för att ta av sig skorna.

Annie står orörlig bara några meter ifrån henne i det mörka köket. Annie ser Mia när hon passerar genom hallen. Kläderna hänger på trekvarten, håret är rufsigt med blad och gräs. Hon osar sex. Hon böjer sig ner och tassar försiktigt upp för trappan.

Annie står orörlig kvar och hör stegen försvinna uppför trappan. Hör en dörr öppnas till ett rum på övervåningen och en säng som gnisslar när Mia lägger sig.

106 **INT. BIRGERS HUS - HALL - NATT - HÖST (1991)** 106

Birger lägger ner luren på telefonen och står lite perplex kvar. Han ställer ifrån sig läkarväskan på en stol, hänger av sig jackan.

107 **INT. BIRGERS HUS - KÖK - NATT - HÖST (1991)** 107

Birger tänder lampan över matbordet, slår på radion i fönsterkarmen. Jingeln till nattradioprogrammet Stjärnornas Musik fyller rummet med sina rymdlika synthesizerljud.

Han letar fram bröd och ost i kylskåpet och sätter sig vid bordet för att bre en macka. Det här är en rutin han har upprepat otaliga gånger. Ensam i köket med radion i natten.

108 **INT. ANNIES HUS - SOVRUM - NATT - HÖST (1991)** 108

Annie sitter på sängkanten med geväret över knäet. Hon bryter det och laddar ur de två patronerna, lägger tillbaka dem bakom klockradion. Ställer tillbaka geväret i glipan mellan sängen och väggen.

Sen sjunker hon ner i sängen, med blicken upp i taket. Blundar. Sjunker ner i mörkret. Hör ljudet av vatten, lyssnar på regnet som sköljer genom stuprör. Porlar vatten, överdimensionerat, som att ljudet går in i ett minne.

Annie sitter vid det lilla köksbordet och håller upp te i gamla blommiga tekoppar. Hon har morgonrock över det gamla randiga nattlinnet. Mia kommer in i köket. Hon har tagit på en gammal urblekt träningsoverall som det står COUP DU MONDE på. Håret har torkat, hennes läppar är bitna. Hon ler och ger Annie en kram.

ANNIE

Vilken överraskning.

MIA

Förlåt att jag inte ringde. Det bara blev så att vi åkte upp.

Annie lyssnar, undrar.

MIA (CONT'D)

Det var lite spontant. Vi var ute och körde, och så hade vi tänkt övernatta på Stjärnberg.

ANNIE

Gav ni upp?

MIA

Det blev så kallt, vi orkade inte gå upp hela vägen.

ANNIE

Vi?

Mia brer en macka. Hyvlar ost.

MIA

Johan Brandberg körde mig. Du vet vem han är?

ANNIE

Nej.

MIA

Nej det är klart, han har ju inte bott hemma. Inte på många år.

ANNIE

Arton.

Mia ser förvånat upp på henne.

MIA

Då vet du ju vem han är?

ANNIE

Jag har sett honom.

MIA

Jag trodde att du sov?

ANNIE

Jag hörde bilen.

Annie tittar forskande på sin dotter. Mia nickar, ler förälskat.

ANNIE (CONT'D)

Du kunde ha tagit med honom in.

MIA

Han vill helst träffa dig ordentligt första gången, inte braka in och väcka dig mitt i natten.

Annie funderar.

ANNIE

Johan Brandberg. Är det Gudruns son?

MIA

Ja.

ANNIE

Jag visste att hon hade en pojke, men jag har aldrig träffat honom.

MIA

Han åker inte riktigt hit längre.

Annie nickar tyst, tankarna mal. Hon vill säga något, fråga, men avhåller sig.

MIA (CONT'D)

Jag tänkte i alla fall ta med honom upp och titta på Stjärnberg nån dag.

ANNIE

Det är visst inte så mycket kvar däruppe.

MIA

Jag vill visa honom var jag är uppvuxen.

ANNIE

Du är väl inte uppvuxen på Stjärnberg.

MIA

Är jag inte?

Mia tittar trotsigt på sin mamma.

ANNIE

Hur länge har du känt honom?

MIA
Du kommer få träffa honom mycket,
det kan jag lova.

ANNIE
Jaha? Så det är allvar alltså?

Mia tittar på henne med macka i munnen. Nickar.

Mia tuggar ur och öppnar munnen, som för att säga något.
Men hejdar sig. Annie ser frågande på henne.

ANNIE (CONT'D)
Vad?

MIA
Nej. Jag måste skynda mig.

ANNIE
Ska du redan gå?

MIA
Du ska få träffa honom ordentligt.
Jag tar med honom hit nästa gång.

ANNIE
Kom på middag ikväll då? Birger
kommer.

MIA
Johan jobbar imorgon så vi måste
åka tillbaka. Men vi ses snart.

Annie reser sig. De ser på varann.

ANNIE
Du? Mia.

Annie vill säga något viktigt.

MIA
Jag måste skynda mig.

Mia tömmer sin kopp stående, försvinner ut i hallen.

Mia böjer sig fram och pussar Annie på kinden. Annie blir
förvånad, hon är inte van vid det. Mia tvekar ett ögonblick,
som om det är något hon ändå vill hinna säga.

ANNIE
(ler)
Men vad?

Mia skakar på huvudet, ingenting.

MIA
Vi ses snart.

Mia går. Hunden följer henne och lägger sig i hallen.
Dörren stängs med en smäll bakom henne.

Annie ser Mia försvinna utanför fönstret.

Annie sitter kvar vid köksbordet. Ser Mias halvätta frukostmacka. Det halvurdruckna teet. Hennes hårspänne, Annie tar upp och snurrar det mellan fingrarna.

Landa i Annies ansikte. Det är något som hänt i henne och något hon måste göra nu. Hon ser ut genom fönstret. Blicken samlas till en mörk stråle in i minnet.

TITEL HÄNDELSER VID VATTEN

110 **EXT. LANDSVÄG - DAG (1973)** 110

Det är sommar. Midsommarafton 1973.

En postbuss kryper fram längs med slingriga landsvägar, genom det enorma landskapet. Längre och längre bort från civilisationen, djupare och djupare in i vildmarken.

111 **INT. POSTBUSS - DAG (1973)** 111

Runtomkring i bussen sitter resenärer i olika åldrar och svettas. Det är kväljande varmt.

ANNIE (33) vilar huvudet mot fönstret. Hon är klädd i lång blå denimkjol och kortärmat. Palestinasjal. En inkaväska. Håret är mörkt och långt. I hennes knä sover MIA (6-7 år), en liten spenslig flicka med flätor och knotiga knän.

Annie betraktar landskapet som flimrar förbi. Grönklädda sluttningar, längre bort nakna fjälltoppar. Hon ser skogar, stora och mörka. Här och var skärs de av av kalhyggen. Spegelblanka sjöar skymtar längre bort. Annies blick vilar, hon stryker svetten ur pannan. Hon tänker. Och så ler hon svagt. Ett hopp, en förväntan i henne.

BUSSCHAUFFÖREN ser nyfiket på henne i backspeglarna.

BUSSCHAUFFÖREN

Från Stockholm?

Annie nickar. Busschauffören synar henne. Kläderna, inkaväskan. Uppsynen. Hon hör inte hemma här.

BUSSCHAUFFÖREN (CONT'D)

Vart ska du? Hör du till
Stjärnbergfolket?

Annie ser hans skeptiska uppsyn och tvekar innan hon svarar. Tittar ner på Mia som sover.

ANNIE

(ljuger)
Nej.

BUSSCHAUFFÖREN

Har du semester då?

ANNIE

Ja.

Hon ser ut genom fönstret, ser landskapet susa förbi.

112 **EXT. BRANDBERGS GÅRD - DAG (1973)**

112

JOHAN (17), en gänglig pojke med tovtigt svart hår och smala, mörka ögon står på gårdsplanen och betraktar sin bror BJÖRNE (21), som sitter på huk och reparerar Johans moped. Johan har jeans, skjorta, Helly Hansen.

Björne är senig och infallen, en gammal man i en ung mans hölje. Byxorna är högt uppdragna i midjan, det halvlånga håret struket bakåt i en flottig massa.

BJÖRNE

Papegojan...

Johan letar bland verktygen. Björne håller ut handen, väntar. Ett fågelläte hörs. Björne lyfter blicken och ser vant på pilgrimsfalken som flyger i himlen ovanför.

Johan räcker Björne en papegojtång från verktygslådan. Björne tar emot den utan att släppa falken med blicken. Johan följer hans blick upp till falken.

JOHAN

Har du vart vid boet?

Björne nickar.

JOHAN (CONT'D)

Var det bara två ungar i år igen?

BJÖRNE

Jo.

Björne återgår till meckandet, tyst och koncentrerat.

JOHAN

Har du planer för ikväll?

BJÖRNE

Jag tror att vi kör ner till Roland och kollar vad som händer.

JOHAN

Du kan ju följa med mig och fiska annars?

BJÖRNE

Det kanske kommer tjejer.

Björne reser sig, greppar mopedens styre, sparkar igång motorn med foten. Den funkar. Sådärja. Johan ser glad ut, lättad.

JOHAN

Tack.

BJÖRNE

Såklart.

Det hörs motorljud, Johan tittar upp och ser en PICK-UP som kör in på gårdsplanen. Johan får genast en oro i ögonen, hans axlar åker upp.

TORSTEN (55), en stark, senig man med hård blick kliver ur. Han går bak till pickup-flaket där det ligger ett par hårda tunga 50-kilos säckar.

Nu kör en SVART VOLVO in på gårdsplanen och PER-OLA (25), PEKKA (23) och VÄINE (18), kliver ut. Väine är yngst, närmast Johan i ålder.

De har arbetskläder på sig, är muskulösa och grova, deras maskulinitet står på alla sätt i kontrast till Johans känsliga blick och spensliga kropp.

Björne packar ihop sina verktyg. Johan rullar iväg mopeden mot ladan.

VÄINE

Kan du fan inte laga din egen moppe
själv. Ska du ha hjälp att torka
dig där bak också?

*

Pekka flinar.

Torsten går mot ladan med en säck över axeln. Han nickar åt Johan att ta den andra säcken. Johan går bort till flaket och försöker baxa upp en säck på axeln. Den är för tung för honom, han får knappt upp den. Björne vill hjälpa honom men låter bli när bröderna ser.

Johan får upp säcken och går med trippande ansträngda steg mot ladan, men tyngden drar åt sidan så han tappar säcken i marken. Björnes blick flackar. Johan drar säcken längs marken resten av biten mot ladan.

Torsten kommer ut ur ladan och går mot boningshuset. Väine, Per-Ola och Pekka följer efter. Dörren till huset stängs med en smäll efter dem.

Björne går fram och lyfter upp säcken, tar in den i ladan. Johan följer efter.

113 **INT. BIRGERS HUS - KÖK - DAG (1973)**

113

BIRGER (42) står vid köksbordet och brer en ostmacka. I öppningen till vardagsrummet anar vi ett hem med vackra saker och textilkonst med naturmotiv på väggarna.

BIRGER

Om ni nu tror att det kan göra nån
skillnad?

Nu kommer BARBRO (40) in med en röd necessär, som hon packar ner i en ryggsäck som står på en stol vid matbordet. Birger följer hennes rörelser, försöker fånga hennes blick.

Mackan åker in i munnen.

BIRGER (CONT'D)
Har ni tänkt kedja fast er vid
maskinerna, eller?

Han skrattar ett litet obekvämt skratt. Barbro tittar
irriterat på honom och fortsätter ut i svalen.

BIRGER (CONT'D)
Nej men jag menar bara - de har ju
redan sålt skogen till konsortiet.
Det går väl inte att ändra på nu?

BARBRO (O.S.)
Så du menar att vi bara ska låta
dem hugga ner allt då? Och
uranprospekteringen, ska vi låta
den passera också? För att några
idioter har beslutat det, och då
får det vara så?

Birger tar en tugga på mackan.

BARBO (O.S.)
Det måste vara bekvämt att tänka
som du.

Det hörs luckor som smäller från svalen, Barbro blir synlig
i dörren.

BARBRO
Har du sett tältet?

Birger tittar överraskat på henne.

BIRGER
Ska du övernatta däruppe?

BARBRO
Det är för långt att gå upp och
tillbaka på samma dag.

BIRGER
Det står bakom frysen, tror jag.

Barbro försvinner ut igen.

BIRGER (CONT'D)
Det låter nästan mysigt. Jag borde
kanske följa med?

Barbro dyker upp med ett blått tält, tittar frågande på
honom. Birger ler.

BIRGER (CONT'D)
Du kan vara lugn, jag har andra
planer. Jag har bjudit med nya
polisen på fisketur.
(MORE)

BIRGER (CONT'D)

Han ska väl inte behöva sitta ensam
på midsommarafton.

BARBRO

Det var snällt av dig.

Barbro fäster tältet vid ryggsäcken, kollar sin klocka.

BIRGER

När kommer du tillbaka?

Barbro rycker på axlarna, försöker le. Birger vill inte
vara krävande och låter det vara. Barbro lyfter upp
ryggsäcken.

BARBRO

Lycka till.

Sedan går hon. Birger ropar efter henne.

BIRGER

Detsamma!

Men dörren stängs redan med en smäll. Birger tar en bit av
sin macka, står och tuggar en stund.

114 **INT. POSTBUSS - DAG (1973)**

114

Annie och Mia sitter i den stekheta bussen. Håren klistrar
vid tinningarna. Mia dricker av en trekantig
tetraförpackning juice. Annie vrider på ventilationen ovanför
dem, men vad hjälper det. Hon pustar, viftar med en bok i
luften framför sig, kollar sin klocka.

MIA

Hur långt är det kvar?

ANNIE

Ett par timmar.

MIA

Vet de att vi kommer?

ANNIE

Ja, såklart. De längtar efter
oss.

MIA

Hur vet du det?

ANNIE

Dan skrev det.

MIA

Vad skrev han mer?

ANNIE

Att det finns massa djur. Getter
och höns. Och katter tror jag.

*
*

Mia lyssnar uppmärksamt.

Bussen saktar in och stannar för att släppa på fler passagerare: En hemmafru med fyllda matkassar, ett par tonåringar, en gammal man i slitna arbetskläder och skägget gult av smuts.

Mannen tar plats på andra sidan mittgången. Mia glor ohämmat, rynkar på näsan.

ANNIE (CONT'D)

Mia...

MIA

Han luktar.

ANNIE

Sh.

MIA

Han gör det.

ANNIE (viskar)

Men man säger inte så.

MIA

Varför?

ANNIE

Därför.

Bussen startar och fortsätter genom landskapet.

Mia glor på mannen. Han vrider på huvudet och ser på henne med ett mjölkigt öga. Mia drar i Annies arm, hon ser på mannen som ser rakt på henne. Mia håller demonstrativt för näsan.

Hon öppnar sin ryggsäck och tar upp en Barbie och en Ken docka. Hon rör på dem som att de är lite oroliga. Hon låter dockorna vända sig bort från gubben.

115 **INT. BRANDBERGS GÅRD - HALL/KÖK - DAG (1973)**

115

Johan går in i huset. Han passerar bröderna på nedervåningen, ser in i köket där de är i full gång med att ladda inför kvällen, de dricker kaffe och brännvin. De har bytt om till festkläder, istället för sina vanliga arbetskläder. Jeans, skjorta, skinnjacka. Någon i vita jeans. Väine tar på sig rakvatten.

116 **INT./EXT. BRANDBERGS GÅRD - JOHANS RUM - DAG (1973)**

116

Johan sitter böjd över skrivbordet på sitt rum. På skrivbordet är det ordning. Han sitter och läser i en bok om Antarktisexpeditionen. En bokhylla full av böcker.

I den halvöppna garderoben syns prydligt upphängda kläder. Hans rum är en kontrast till övriga hemmet. Nere från köket hörs musik och mansröster.

Genom det öppna fönstret hörs hundarna skälla. Johan går fram till fönstret och tittar ut.

Genom fönstret ser han en gammal Volvo Duett med flaket fullt av mjölkhinkar komma körande längs med en stig, upp mot en inhägnad bakom gården. Bilen stannar vid en bom, halvvägs uppe, och ut kliver VIDART (55), i arbetskläder och med ena benet släpande bakom sig, han är polioskadad och går illa.

Johan ser Vidart gå fram till bommen och försöka lyfta den, men utan framgång. Han ser sig omkring efter hjälp och börjar gå tillbaka längs stigen och svänga in på gårdsplanen framför gården.

Nere i köket tystnar rösterna tvärt, radion stängs av. Johan stelnar av oro, känner att något är på gång.

Nu smäller verandadörren och Torsten blir synlig på gårdsplanen med en kratta i handen. Hundarna skäller och skäller i hundgården. Torsten ropar på dem.

TORSTEN

Håll käften!

Hundarna tystnar. Torsten går långsamt fram mot Vidart, som kommer haltande från andra sidan gårdsplanen. Krattan släpar genom gruset med ett skorrande ljud.

VIDART

Vad fan ska det nu betyda? En bom?

Johan följer uppståndelsen genom det öppna fönstret, så att han inte blir sedd. Nere på gårdsplanen ser han Torsten och Vidart stanna upp mittemot varandra med ett par meter emellan sig, som två duellanter.

VIDART (CONT'D)

Du får öppna grinn, så att jag kan åka upp och mjölka.

TORSTEN

Det är min väg.

VIDART

Jo men, det är ju enda vägen upp till hägnet.

TORSTEN

Hägnet står på min mark. Jag har sagt åt dig att flytta det.

*
*

VIDART

Jag har inte hunnit. Nu får du öppna grinn! Jag har ju bilen.

Johan rycker till när Torsten knäcker krattan över knät med ett krasande ljud. Nu tar han ett hotande steg fram mot Vidart. Som backar förskräckt.

VIDART (CONT'D)
Torsten för fan...

Men Torsten fortsätter bara fram mot honom. Vidart inser allvaret, vänder om och börjar springa på sitt sneda ben och försvinner in bakom ladan. Torsten följer efter med det uddiga krattskäftet. Sedan är de borta.

Johan står vid fönstret med hjärtat bultande i halsgropen. Det är tyst nere på gårdsplanen. Han väntar.

Sedan kommer Torsten ut från baksidan av ladan och går tillbaka mot boningshuset. Dörren stängs efter honom med en smäll på nedervåningen.

Johan väntar på att Vidart ska dyka upp, men det händer inte. Han går ett steg närmre fönstret för att kunna se ut bättre, men det är tyst nere på gårdsplanen.

Det hörs röster och skratt på våningen under. Stolar som skramlar, dörrar som smäller.

Nu kommer Torsten ut på gårdsplanen, följd av Pekka, Per-Ola, Väine och Björne. De sätter sig i den svarta Volvon, bilen startar och försvinner ut från gårdsplanen med dammet yrande runt däcken.

Sedan blir det tyst. Johan står ensam kvar.

117 **EXT. BRANDBERGS GÅRD - DAG (1973)**

117

Johan kommer ut från boningshuset och sneddar över gårdsplanen med snabba steg. Han fortsätter mot ladan, svänger runt hörnet. Synen träffar honom och får honom att stanna upp.

Vidart ligger på rygg i gräset. Skärmmössan med bruna svettfläckar ligger bakom hans huvud. Solen gassar ner på hans livlösa kropp. Det kommer blod från ett sår på halsen. Runt halsen har Vidart ett mynt på en silverkedja, det vilar nu i en liten blodpöl i halsgropen.

Johan känner något bakom sig. Han vänder sig om: en bit ifrån står tre getter helt blickstill och glor på honom.

Johan vet inte vad han ska göra. Han böjer sig ner över Vidart, petar försiktigt på hans kind. Vidart rör sig inte. Johan daskar till kinden, lite hårdare. Fortfarande ingen reaktion.

Johan reser sig, tittar sig panikslaget omkring. Sedan börjar han springa, bort från gården, fram över åkrarna.

118 **INT. WESTLUNDS GÅRD - VARDAGSRUM - DAG (1973)**

118

Birger, fritidsklädd i friluftsbuxor och rutig skjorta, står böjd över ELNA WESTLUND (39) och lyssnar med stetoskopet mot hennes blottade rygg. *

BIRGER

Andas djupt?

Elna tar ett långsamt andetag.

BIRGER (CONT'D)

Igen?

Hon tar ännu ett andetag. Birger tar bort stetoskopet.

BIRGER (CONT'D)

Så där.

Birger packar undan stetoskopet i läkarväskan.

BIRGER (CONT'D)

Allt låter bra, det är inget på
lungorna. Så det är nog bara ett
virus. Jag kan skriva recept på
något hostdämpande, så att du kan
sova på nätterna?

*

ELNA

Ja tack. Man blir så orolig annars.

Birger skriver något på ett receptblock (sånt med kopia
under varje papper), river av blanketten och ger henne.

BIRGER

Så där. Sköt om dig nu.

Birger lägger en hand på hennes axel.

119 **EXT. WESTLUNDS GÅRD - DAG (1973)**

119

ÅKE VEMDAL (35) står lutad mot Birgers bil ute på Westlunds
gård. Han ser ut som någon som har klätt ut sig till
sportfiskare - väst med många fickor, hatt, vadarbyxor. I
bilen skymtar fiskeutrustning. Han röker. Det hörs musik,
Hepstars, strömmande från bilen.

*

*

ASSAR WESTLUND (43), klädd i overall, jobbar med en traktor
en bit bort.

Birger och Elna kommer ut ur boningshuset. Assar går dem
till mötes.

BIRGER

Ingen fara. Hon är snart frisk.

ASSAR WESTLUND

Ska ni ha en kopp kaffe innan ni
kör?

BIRGER

Nej tack. Jag har lovat att ta
med ordningsmakten till Lobberån
och se om vi kan fånga nåt.

ASSAR WESTLUND
Fiske på midsommarafton?

BIRGER
Vi tänkte det ja.

Birger lägger in väskan på baksätet i bilen. Åke fimpar cigaretten och kliver in på passagerarsidan. Birger lyfter en hand till hälsning och ler mot Assar medan han öppnar bildörren.

BIRGER (CONT'D)
Glad midsommar.

Assar hejar tillbaka. Birger sätter sig i bilen och startar motorn, i samma stund som Johan kommer springande in på gårdsplanen fram till Assar. Assar tittar förvånad.

ASSAR WESTLUND
Vad är det?

Johan stannar upp, andfådd.

JOHAN
Ni måste komma... Det är Vidart...

Birger och Åke kliver ut ur bilen.

120 **EXT. BRANDBERGS GÅRD - BAKOM LADAN - DAG (1973)**

120

Birger står böjd över den medvetlösa Vidart. Åke och Johan tittar oroligt på från sidolinjen.

Birger drar upp Vidarts ögonlock. Han känner på halsen efter puls. Blodet i fördjupningen under strupen är mörkt levrat.

Birger klappar Vidart försiktigt på kinden ett par gånger.

BIRGER
Vidart? Hör du mig?

Vidart blinkar och rör på sig. Han slår upp ögonen och tittar förvirrat på Birger.

BIRGER (CONT'D)
Välkommen tillbaka. Du har visst haft tur idag.

Vidart hostar och harklar sig. Birger nickar mot Johan.

BIRGER (CONT'D)
Johan här blev rejält uppskrämd.
Han trodde du var död.

VIDART
(hest rossligt)
Det kunde jag lika gärna ha varit.
Hans pappa körde en käpp i halsen
på mig, den jäveln.

*

Åke ser på Johan, som slår ner blicken.

BIRGER

Vad har ni nu bråkat om?

*

VIDART

Han har spärrat av vägen så att jag inte kunde komma upp och mjölka.

Vidart häver upp sig till sittande, men börjar må dåligt och lägger sig ner igen. Åke och Birger växlar en blick.

BIRGER

Nu får du åka på lasarettet så dom kan lappa ihop dig.

ÅKE

Jag går och ringer efter ambulans.

BIRGER

Det behövs inte. Be Assar ringa efter Ivars stora taxi.

121 **INT. BRANDBERGS GÅRD - KÖK - DAG (1973)**

121

Johan sitter med Åke och Birger i köket. Han har armarna stödda mot låren och huvudet framåtböjt. Låter dem inte fånga hans blick. Är tydligt ovillig över situationen.

BIRGER

(till Åke)

Några millimeter närmre halspulsådern och han hade varit död.

ÅKE

(till Johan)

Såg du när han blev nerslagen?

Johan skakar på huvudet.

ÅKE (CONT'D)

Men du hitta honom bakom ladan. Vad gjorde du där?

JOHAN

Jag gick dit för att leta efter honom.

ÅKE

Varför då?

JOHAN

Jag såg honom uppe ifrån fönstret.

ÅKE

Du såg honom.

JOHAN

Ja, han sprang in bakom ladan men kom inte ut på andra sidan.

ÅKE

Och så gick du dit för att se vad som hade hänt?

Johan har ett motstånd att berätta. Birger försöker hjälpa honom på traven.

BIRGER

Det var bra att du hämta hjälp,
Johan. Han kunde ha förblött annars.

*

Åke pressar på.

ÅKE

Var Vidart ensam när han gick in bakom ladan?

Johan tittar hastigt på Birger. Birger förstår instinktivt vilken knipa Johan befinner sig i.

BIRGER

Johan har berättat vad han såg.
Det kanske räcker så?

Åke tittar tyst på Birger – låt mig sköta det här – och vänder sig mot Johan igen.

ÅKE

Låt mig fråga på ett annat sätt
då. Var det någon bakom Vidart,
eftersom han sprang?

*

*

Johan skakar svagt på huvudet.

ÅKE (CONT'D)

Såg du att Torsten gick efter honom?

JOHAN

Jag vet inte. Jag tänkte inte på det.

Åke tittar på Birger – Johan ljuger ju! Birger rycker på axlarna.

ÅKE

Du vet inte om du såg din pappa
uppe från fönstret? Såg du honom?
Hade han nåt redskap?

*

Johan tiger skakar på huvudet.

ÅKE (CONT'D)

För vi hitta ett. Nån sorts vass
käpp. Avbruten.

Det hörs en bil utanför huset och snart smäller det i dörren till verandan.

En liten svarthårig kvinna kommer in med famnen full av matkassar. Det är GUDRUN (45), Johans mamma. Hon stannar upp när hon ser Birger och Åke. *

Gudrun går fram till Johan och rör vid honom.

BIRGER

Hej Gudrun.

Åke räcker fram handen till hälsning. Gudrun tar den inte.

GUDRUN

Han har inget att säga om det här.
Han har bara skaffat hjälp åt
Vidart.

ÅKE

Vi måste ändå höra honom om vad
som hänt.

GUDRUN

I helvete heller. Det har inte
hänt nånting som han har sett.

ÅKE

Men det kan nog bli utredning på
det här.

GUDRUN

Utred ni. Men Johan vittnar inte
mot sin far.

Åke är förvånad över Gudruns hårdföra attityd. Han är ju ändå polis.

ÅKE

Lyssna nu här -

GUDRUN

Ni får åka nu.

Birger nickar åt Åke att de ska gå.

BIRGER

Han är nog ändå svår att höra nu.
Du får ta det sen. När det har
lugnat sig lite.

Birger och Åke kommer gående från huset, bort mot Birgers bil. Åke är tydligt missnöjd med att de blev ivägkörda. De går in i bilen, Birger startar och de kör iväg.

BIRGER

Johan är en bra kille, han gick några år under min grabb. Men han har det inte så lätt här. Han har läsbeväring, men det är bara Gudrun som tycker det är nåt att ha. Dom andra fyra pojkarna är söner till Torsten och hans förra fru Mimmi. Hon dog i hjärnblödning när hon födde Väine. Då kom Gudrun och hjälpte honom med grabbarna och hushållet. Och så blev hon med barn och Johan föddes. Hon hör till en stor samesläkt, den fattiga sidan.

ÅKE

Är dom samer allihop? *

BIRGER

Bara Gudrun. Och Torsten har aldrig varit nån vän av samerna. "Lappan sku inte bo i byan".

(paus)

Ja han hatar det han kan Torsten. Han hatar det han kan. Så det är inte lätt här för Johan. —Han har ju ambitioner, och det är inte nödvändigtvis en kvalitet här uppe.

Åke är tyst.

BIRGER (CONT'D)

Du begriper att han kan få det besvärligt om dom får för sig att han skvallrat på Torsten.

ÅKE

Tycker du att jag ska se igenom fingrarna med det här för Johans skull?

BIRGER

(avbryter)

Jag säger bara att du kommer längst med att gå försiktigt fram här uppe.

(beat)

Vidart klarade sig. Han har säkert själv drivit på, om jag känner honom rätt.

Åke funderar.

BIRGER (CONT'D)

Nu åker vi och fiskar. Det var ju därför vi åkte hit upp.

ÅKE

Klart vi ska fiska.

Birger ser nöjd ut.

ÅKE (CONT'D)
Vi ska bara leta rätt på den där
Torsten Brandberg först.

Birger funderar motvilligt på saken.

123 **INT. BRANDBERGS GÅRD - KÖK - DAG (1973)**

123

Johan sitter vid bordet och tittar på Gudrun, som packar upp matvaror.

JOHAN
Jag ville bara hämta hjälp.

GUDRUN
Du har inte gjort nåt fel.

Johan betraktar sin mamma. Han tycker inte om att se henne orolig.

JOHAN
Vad händer om Torsten blir dömd?

GUDRUN
Han blir inte dömd för något, för
han kommer inte att bli anklagad
för något.

Gudrun vänder sig om och ser på Johan.

GUDRUN (CONT'D)
För att ingen kommer att vittna
mot honom.

Mamma och son ser tyst på varandra.

GUDRUN (CONT'D)
Håll dig undan från Torsten och de
andra ikväll. Så pratar jag med
honom imorgon.

Johan nickar.

GUDRUN (CONT'D)
Jag ordnar det här.

Hon stryker Johan hastigt över kinden, med en plötslig ömhet mitt i det hårda och resoluta. Sedan vänder hon sig om och packar varor ur kassarna. Johan tittar på hennes bortvända gestalt, de snabba rörelserna. Sedan går han.

Dörren slår igen bakom honom. Gudrun låter armarna falla, står orörlig vid köksbordet. Sjunker ner på en stol. Hon tittar mot en blommig klänning som hänger på en galge. Hennes midsommarklänning.

Hon tittar på alla koppar, glas, bullbitar, spritflaskor mm på bordet, och så reser hon sig och börjar plocka undan efter männens stök.

124 **EXT./INT. SVARTVATTNET/POSTBUSS - DAG (1973)**

124

Mia och Annie sitter i bussen och tittar ut på byn som närmar sig längre fram. På en skylt står det SVARTVATTNET. Bussen svänger av från landsvägen och kör in på grusplanen, där folk står vid sina bilar och väntar på resenärerna. Mia trycker näsan platt mot rutan, Annie låter blicken svepa förväntansfullt över folksamlingen.

ANNIE

Ser du honom?

Mia skakar på huvudet. Nu stannar bussen med en suck och folk börjar röra sig ut.

125 **EXT. SVARTVATTNET - DAG (1973)**

125

Byn Svartvattnet består av en handfull byggnader spridda kring en grusplan vid den mörka, vidsträckta sjön - en lanthandel, Lill-Olas fiskebutik med en bensinpump, ett par boningshus. En telefonkiosk.

Annie och Mia kliver ut ur bussen som några av de sista. Omkring dem är det liv och människor, några lyfter bagage ur lastutrymmet, andra återförenas med familj.

Annie skannar platsen utan att hitta vad hon söker och drabbas av en intensiv besvikelse, men skjuter undan den.

Annie går fram till lastutrymmet där busschauffören står och lastar ut bagage. Annie tar sina väskor, det är mycket bagage.

ANNIE

Ursäkta. Är bussen i tid?

BUSSCHAUFFÖREN

Vi är tjugo minuter tidiga.

Hon nickar tack. Annie ser lättad ut.

ANNIE

(till Mia)

Du ser, vi är tidiga. Han är säkert på väg.

Annie tar väskorna och hon och Mia går iväg från bussen. Ett par kysser varandra, en kvinna kramar om sin stora son, en grupp tjejkompisar skrattar högt och försvinner bort mot en bil.

126 **EXT. SVARTVATTNET - GRUSPLAN - DAG (1973)**

126

Johan rullar in med sin moped på grusplanen, där bussen fortfarande står parkerad. Han har fiskespöet och en ryggsäck med sina fiskegrejer.

Mia och Annie står kvar utanför lanthandeln, som några av de sista. Mia sitter uppkrupen på deras bagage med benen dinglande ut över kanten.

Johan rullar fram till bensinpumpen framför Lill-Olas butik. Han skruvar av bensinlocket och tankar.

Johan går mot fiskebutiken och försvinner in genom dörren. En röd Renault L4 svänger av från vägen och in på grusplanen.

Mia och Annie tittar dit.

MIA
Är det hans bil?

ANNIE
Nej det är inte han.

Johan kommer ut från fiskebutiken samtidigt som SABINE WESTDIJK (22) kliver ur den röda Renaulten. Hon ser sig sökande omkring. Johan glor på henne, hon är snygg, spännande, ser inte ut som någon härifrån: lång sommarklänning, dinglande örhängen, kängor. Sabine möter leende hans blick.

SABINE WESTDIJK
Excuse me?

*

Johan stannar förvånad upp. Sabine pekar mot fiskebutiken som för att fråga något.

En motor mullrar och bröderna Brandbergs svarta Volvo kör in på grusplanen. Johan kastar en orolig blick mot bilen.

127 **EXT. SVARTVATTNET - LILL-OLAS FISKEBUTIK - DAG (1973)** 127

Bröderna kliver ur Volvon och ser Johan stå och prata med en okänd snygg tjej (Sabine). De ser Johan titta efter Sabine när hon går mot butiken.

Johan går bort till sin moped vid bensinpumpen och bröderna dundrar in mot butiken. Johan startar mopeden och kör iväg.

128 **INT. LILL-OLAS FISKEBUTIK - DAG (1973)** 128

Det plingar i klockan över dörren när bröderna (Väine, Pekka, Per-Ola, Björne) kliver in i butiken, som säljer en salig blandning av fiskeredskap, godis, veckotidningar, porrtidningar, lotter, termosar, motorolja, fiskekort, och påsar med lokalt tunnbröd. Trångt bland hyllorna.

Bakom disken står butiksägaren LILL-OLA (50). De åtsmitande, utsvängda byxorna avslöjar hans hopsjunkna ända. Det gråsprängda håret är långt i nacken och framkammad i pannan.

På andra sidan av disken står Sabine och fyller i en blankett.

Sabine skjuter tillbaka pappret till Lill-Ola.

LILL-OLA
Holland. Det var som fan.

Sabine ler oförstående.

LILL-OLA (CONT'D)
Yes yes. Moment wait.

Lill-Ola försvinner in bakom butiken. Sabine vänder sig mot bröderna och ler vänligt. De ler tillbaka, men knappast vänligt. De glör.

De ser att hon studerar en karta som ligger framför henne på disken.

Lill-Ola kommer tillbaka och slänger en ohanterlig påse med ett tält på disken. Han klappar påsen som ett djur.

LILL-OLA (CONT'D)
Here. Tent.

Sabine tar emot tältet. Han ger henne kartan också.

SABINE
Thank you. So how do you say,
Lobberen?

LILL-OLA
Lobberån.

SABINE
Lobberåan.

Han ler slemmigt mot henne.

LILL-OLA
Do you want company?

Sabine ser lite illa berörd ut, men hanterar det.

Sabine tar tältet och går. Bröderna tittar efter henne. Klockan plingar, dörren smäller igen.

LILL-OLA (CONT'D)
Holländska, skulle hyra tält. Det
är inte så ofta. *

PER-OLA
Du är väl van att sälja till
utlänningar. Både det ena och det
andra. Men du får bra betalt va?

Lill-Ola svarar inte. Men det finns en fientlighet mellan bröderna och Lill-Ola.

Per-Ola lägger en hand på disken.

LILL-OLA
Och vad ska ni ha då?

PER-OLA

Det vet du nog.

LILL-OLA

Ja ja.

Lill-Ola går undan, rotar i ett skåp, bakom ett hänge. Han kommer tillbaka med en kartong med öl med tyska etiketter, uppenbart öl som säljs under disk, smugglad öl.

LILL-OLA (CONT'D)

Men det här har ni inget emot att köpa av mig, det har ni inte.

(paus)

Åtti spänn.

Pekka slänger fram några skrynkliga sedlar på disken.

129 **EXT. SVARTVATTNET - GRUSPLAN - DAG (1973)**

129

Annie och Mia står kvar på hörnet av grusplanen, platsen som långsamt töms på folk.

Sabine Westdijk står vid den röda Renaulten på andra sidan vägen och packar in tältet i bakluckan. Hon kliver in i förarsätet och den röda Renaulten kör bort från fiskebutiken och fortsätter längs landsvägen.

En grupp unga människor med blomsterkransar i håret försvinner skrattande in i en bil, som kör iväg.

Busschauffören kliver in i bussen, dörrarna stängs med ett suckande ljud. Sedan rullar bussen iväg och försvinner längs landsvägen, samma väg som den kom.

Vid lanthandeln bär handlaren in de sista lådorna och tar ner flaggan. Han vänder skylten på dörren, låser butiken.

Dörren till fiskebutiken öppnas och Brandberg-bröderna tumlar ut, Per-Ola, Pekka, Väine, och sist Björne. De har famnarna fulla av klirrande ölflaskor i papperspåsar.

Björne höjer armen och slår ett plötsligt hårt slag mot butiksflaggan som är uppsatt på väggen bredvid dörren.

Flaggan går av och faller i marken.

Mia och Annie tittar efter dem när de sätter sig i bilen, som gasar med hjulspinn innan den försvinner ut på vägen.

Sedan blir det tyst. Annie och Mia står ensamma kvar på den tomma platsen. Mia tittar frågande upp på Annie, som undviker hennes blick och tittar ut över den mörka sjön, drabbad av ett plötsligt tvivel: Vad gör vi här?

130 **EXT. SKOGSVÄG - DAG (1973)**

130

Johan kör av från en öde landsväg med sin moped upp på en mindre skogsväg.

Mopeden kämpar upp för en backe och skogen sluter sig alltmer omkring honom. Så tar den lilla skogsvägen slut. Johan ställer mopeden vid ett träd. Han tar sina grejer och går in på en stig som går upp genom skogen.

131 **EXT./INT. SVARTVATTNET - GRUSPLAN/BIRGERS BIL - DAG (1973)** 131

Birger och Åke svänger av från landsvägen och in på grusplanen. På rampen framför lanthandeln sitter Annie och Mia och väntar alldeles ensamma med sin packning. Det fångar Birgers uppmärksamhet. När de passerar tittar Annie upp och möter Birgers blick i en glimt.

Birger har lust att stanna och fråga om de behöver hjälp, men fortsätter vidare mot Lill-Olas fiskebutik.

132 **EXT. SVARTVATTNET - LILL-OLAS FISKEBUTIK - DAG (1973)** 132

Birgers bil rullar in framför fiskebutiken, där Lill-Ola håller på att ta ner skylten och stänga. Han plockar upp den avbrutna flaggan, trycker ihop delarna som för att se om den går att limma ihop.

Birger vevar ner rutan.

BIRGER

Har du sett till Torsten Brandberg?

Lill-Ola skakar på huvudet.

BIRGER (CONT'D)

Nån idé var han kan vara?

LILL-OLA

Ni kan ju prova nere hos Roland Fjellström.

Birger lyfter två fingrar som tack, fortsätter vidare.

133 **EXT. ROLAND FJELLSTRÖMS CAMPING - PARKERING - DAG (1973)** 133

Birger och Åke parkerar på parkeringsplatsen framför campingen, där bilarna redan står tätt. En stor skylt vid infarten gör reklam för kvällens Midsommarfest med livemusik runt midsommarstången. Det är en ström av festklädda MIDSOMMARGÄSTER som rör sig i området.

Åke och Birger kliver ur och går mot ingången.

De passerar Sabine Westdijk som slänger in packningen i den röda Renaulten, en silhuett sitter i passagerarsätet. Sabine sätter sig i bilen och kör iväg. Åke ser efter bilen. *

Åke skyndar ikapp Birger.

134 **EXT. ROLAND FJELLSTRÖMS CAMPING - GRÄSMATTA - DAG (1973)** 134

Åke och Birger kommer gående över campingens stora gräsmatta, där CAMPARE i alla åldrar har samlats till fest.

Folk sitter på faltar runtomkring på gräset med picknickkorgar, musik spelar. En midsommarstång är rest mitt på gräsmattan.

Längre bort en liten scen där ett DANSBAND håller på och packar upp och testar sina instrument.

135 **EXT. ROLAND FJELLSTRÖMS CAMPING - RECEPTION - DAG (1973)**

135

Åke och Birger kommer gående mot receptionen, där Torsten mycket riktigt sitter och dricker öl med campingens ägare, ROLAND FJELLSTRÖM (45).

Där är också de fyra bröderna Brandberg, i festkläder.

Per-Ola, Pekka och Björne roar sig högljutt åt Väine, som kämpar med att få en kulspetspenna, som dinglar från ett snöre mellan hans ben, att träffa hålet på en ölflaska under sig. Han vrider på höfterna och sjunker ner i knäna, bröderna skrattar.

Sedan lyckas det – pennan glider in, bröderna klappar, Väine kastar armarna i luften.

Åke och Birger kommer fram till dem.

BIRGER

Så det är här ni gömmer er.

Bröderna ser på Birger, Roland höjer handen i en osäker hälsning. Torsten tornar upp sig mitt i församlingen.

PER-OLA

Det är visst ingen som behöver läkarhjälp här.

Bröderna skrattar, Roland ler obekvämt. Birger låter sig inte påverkas.

BIRGER

Vi skulle behöva prata lite med dig om Vidart, Torsten.

TORSTEN

Den där sköntaxerade tattarkrymplingen, vad har han nu haft för sig?

Åke ryggar tillbaka inför orden.

TORSTEN (CONT'D)

Men så prata på ni.

BIRGER (till Torsten)

Vi hittade honom bakom din lada. Han höll på att förblöda. Vet du något om det?

Torsten skakar nekande på huvudet.

BIRGER

Det var tur att någon hämtade hjälp.
Annars hade han nog inte klarat
sig.

Torsten ser lugnt på Birger och tar en klunk öl. Åke får
nog av den vänliga tonen och tar ett steg framåt.

ÅKE

Antingen pratar du här, eller så
får du följa med in och prata på
station.

Torsten flyttar långsamt blicken från Birger till Åke.

TORSTEN

Vem är det?

ÅKE

Åke Vemdal. *

TORSTEN

Ah. Den nya *polisen*. Den har jag
hört talas om.

Torsten nickar belåtet för sig själv. Vänder sig mot Birger:

TORSTEN (CONT'D)

Det var han som inte kunde hålla
pistolens i fickan nere i Göteborg?

Bröderna skrattar till. Det rycker till i Åkes ansikte.

ÅKE

Henry Vidart säger att du högg
honom i halsen med en sönderbruten
kratta?

Torsten ser tyst på Åke. Rör inte en min.

ÅKE (CONT'D)

Han låg medvetslös i över tjugo
minuter. Lågt räknat.

TORSTEN

Och det tror du på? Han var i
alla fall på bena när jag gick
därifrån.

PER-OLA

Vidart gick loss på Torsten. Det
har väl inte blivit olagligt att
försvara sig? *

ÅKE

Vi har ett vittne.

Torsten hajar omärkligt till.

TORSTEN

Vittne?

Birger ser varnande på Åke - det var dumt.

TORSTEN (CONT'D)

Och vem skulle det vara?

PEKKA

Vi var där alla fyra, vi såg vad
som hände. Vidart trängde sig in
på vår mark och gav sig på Torsten.
Han försvara sig bara.

*
*
*

Åke tittar från den ena brodern till den andra. Men han möts bara av en mur av tystnad. Björne tittar ner, Per-Ola lägger armarna i kors, Väine tar en klunk av sin öl.

Birger tittar menande på Åke. De kommer inte längre här.

136

EXT. SVARTVATTNET - SJÖ - DAG (1973)

136

Sjön Svartvattnet sträcker ut sig, blank och stilla. På håll hörs människor, motorer från sjön. Träden speglas i ytan och man ser inte vad som är original och vad som är spegling, bilderna är precis lika skarpa.

Ett kluckande bubblande ljud bryter tystnaden: Det är Annie som sitter på huk vid stranden och trycker ner sin flaska under ytan för att fylla den med vatten. Det bubblar upp luftbubblor ur den. Hon tittar ut över det mörka vattnet.

MIA

Varför heter det Svartvattnet?

Annie rycker till, märkte inte att Mia kommit upp bakom henne.

ANNIE

Jag vet inte.

MIA

För att vattnet är så svart såklart.

ANNIE

Här.

Annie räcker flaskan till Mia, som skakar avvisande på huvudet.

MIA

Det är fiskvatten.

ANNIE

Mia...

MIA

Det smakar sött.

ANNIE
Är du törstig eller är du inte
törstig?

Mia kniper ihop läpparna till svar. Vegetationen räcker henne upp till midjan. Högt gräs, hundloka, snåriga buskar, brännässlor. Det surrar av insekter ur vegetationen. Hon gnäller till.

MIA
Aj...

Det kommer insekter ur gräsen, osynliga kryp som svider och bränner. Mia slår sig för benen.

Annie lyfter upp henne och de går tillbaka mot lanthandeln.

137 **EXT. SVARTVATTNET - LANTHANDEL - DAG (1973)**

137

Runt rampen växer dammiga brännässlor, Annie bränner sig på armarna när hon lyfter upp Mia på rampen. Hon svär tyst.

MIA
Varför kommer han inte?

ANNIE
Han kommer.

MIA
Hur vet du det?

ANNIE
För att vi har bestämt det!

MIA
Jag är hungrig.

ANNIE
Du får vänta tills vi kommer dit
upp. Vi har inget mer och affären
är stängd.

De sitter en stund. Nu upptäcker Annie att Mia gråter, alldeles tyst.

ANNIE (CONT'D)
Mia...

Annie suckar, ser sig omkring efter hjälp. Det är tänt i fiskebutiken på andra sidan grusplanen, men skylten är nedplockad.

ANNIE (CONT'D)
Vänta här.

138 **INT. LILL-OLAS FISKEBUTIK - EFTERMIDDAG (1973)**

138

Annie kommer in i butiken. Klockan över dörren plingar, men ingen är där. Det är släckt där inne. Annie går försiktigt i dunklet bland alla trånga hyllor med varor.

Ett ljud från en TV hörs från bakom en inre dörr, där Lill-Olas privatbostad är inhyst i anslutning till butiken. Annie lyssnar ett ögonblick.

ANNIE

Hallå?

Dörren till privatbostaden öppnas på glänt och Lill-Ola blir synlig. Annie kliver fram. Där inne skimtar ett trångt vardagsrum och Lill-Olas fru BOJAN (50) i soffan framför tv:n. Man anar en fullplottrad inredning, bilder och bonader i ryateknik på väggarna, prydnadsföremål.

LILL-OLA

Ja?

ANNIE

Ursäkta att jag stör.

Bojan ropar inne ifrån baklokalen.

BOJAN (O.S.)

Vem är det?

ANNIE

Jag kom med bussen, jag har åkt med min dotter hela dan. Min kille ska komma och hämta oss, men han har blivit försenad... Min dotter är så hungrig.

Lill-Ola tittar på henne med skeptisk blick.

ANNIE (CONT'D)

Jag tänkte om jag kanske fick köpa något här? Vad som helst...

BOJAN (O.S.)

Vem är det?!

LILL-OLA

(ropar till svar)

Det vet jag inte, säger jag ju!

Lill-Ola tittar på Annie. Snörvlar, funderar lite.

LILL-OLA (CONT'D)

Vänta här.

Lill-Ola försvinner in i privatbostaden. Annie går fram till fönstret och tittar ut. Hon ser Mias lilla skepnad sitta ensam på lastrampen på andra sidan vägen. Hon tittar upp och ner längs vägen, men det syns inga bilar.

Det hörs steg och Lill-Ola dyker upp med en påse bullar och en tetra med apelsindricka.

LILL-OLA (CONT'D)

Duger det här?

ANNIE

Ja. Verkligen.

Annie letar fram sin plånbok. Lill-Ola passar på att spana in henne när hon rotar.

ANNIE (CONT'D)

Hur långt är det upp till Stjärnberg härifrån?

Lill-Ola tittar nyfiket på henne.

LILL-OLA

Vad ska ni där och göra?

Hon lägger ett par mynt på disken.

ANNIE

Vi ska bo där.

Lill-Ola kollar in Annie, ler outgrundligt.

LILL-OLA

Ja, det borde jag väl ha räknat ut. Du hör till Stjärnbergsfolket.

Annie sträcker trotsigt på sig.

ANNIE

Jag är lärare. Jag ska undervisa barnen däruppe.

LILL-OLA

Om det är vad ni kallar det.

Annie blir paff, vet inte vad hon ska svara.

LILL-OLA (CONT'D)

Man kan inte köra upp dit.

ANNIE

Nej, det vet jag. Men hur långt är det från där vägen tar slut? *

LILL-OLA

Ett par timmars vandring. Beroende på vilken form man är i.

Annie ler bara kort.

ANNIE

Tack.

Sedan vänder hon sig och går. *

Johan går och letar mask uppe vid Aldas hus, ett övergivet torp som ligger i en glänta i skogen. Han går bakom vedboden. Han har en hacka, det är en gammal "potatisgräv".

- Han samlar masken i en gammal brunrostig konservburk. Allt är tyst, naturen är mättad, luften varm. Det är lugnt här. Fiskespöet står lutat mot husväggen.
- 140 **INT./EXT. SVART VOLVO/SKOGSVÄG - EFTERMIDDAG (1973)** 140
- Bröderna Brandberg kör tysta och målmedvetna i sin svarta Volvo. De har druckit. Verkar förbannade.
- De kör av från landsvägen, upp på den mindre skogsvägen där Johan tidigare körde.
- Bröderna parkerar sin svarta Volvo vid slutet av skogsvägen. De kliver ur och smäller igen dörrarna.
- Där står Johans moped vid trädet, Pekka sparkar hårt omkull den.
- De fyra männen sätter av upp genom skogen, som en tung klunga, försvinner mellan träden.
- 141 **EXT. ALDAS TORP - EFTERMIDDAG (1973)** 141
- Johan slår ner hackan på ett nytt ställe och vänder upp en kocka jord. Glasskärvor och rötter sticker upp ur jorden. Han drar upp en lång fet daggmask ur jorden.
- 142 **EXT. SKOG I NÄRHETEN AV ALDAS TORP - EFTERMIDDAG (1973)** 142
- De fyra bröderna går genom skogen. Tysta och målmedvetna. Ingen pratar. De bara går. Vet vart de ska. Björne går sist, en oro i sig. Han är inte målmedveten som de andra, verkar inte förstå vad de ska göra. Men han hänger på.
- De bara går. Det knakar och brakar när de bryter grenar och kliver över stenar.
- Björne hör en fågel, han ser upp och ser falken.
- Bröderna knäcker rötter och grenar, går rakt över ett träd som ligger över stigen. Björne går runt istället, som en naturinvånare. Man ser deras olika förhållningssätt till naturen.
- 143 **EXT. ALDAS TORP - EFTERMIDDAG (1973)** 143
- Johan hackar och får upp ännu en fet daggmask som han lägger i burken. Han petar med fingrarna i burken för att se hur många maskar han har. Han är nöjd, det räcker.
- Så hör han något. Han lystrar och ser in mot skogen. Steg och knak av brutna kvistar närmar sig. Så kliver de fram som fyra figurer mellan träden. Hans fyra bröder. De ser absurda ut, med vita jeans, skinnjackor, rakvatten, där mitt i skogen.
- Johan tar ett steg åt sidan som för att springa. Johan vill fly, men bröderna omringar honom snabbt. Han ser sig om efter en utväg. Men står kvar. De rör sig runt honom. Flyttar fötterna som fotbollsspelare som väntar på avspark.

Johan släpper hackan och maskburken till marken, och springer. Väine faller honom direkt med ett krokben. Pekka rycker tag i hans arm och sliter upp honom.

PEKKA

Stå opp för fan!

JOHAN

Vad vill ni!

Pekka nickar åt Björne, som står lite vid sidan. Björne kliver fram, kör en hård knytnäve i magen på Johan. Johan viker sig nästan dubbel av slaget. De skrattar. De tre tänder cigaretter. Björne vill inte ha, han tar en snus. Som vanställer hans överläpp.

PEKKA

Va är du rädd för? Ska du inte ropa på polisen?

VÄINE

Hur fan står du? Är du rädd å pissa på dig?

Väine, som är minst av bröderna förutom Johan, har ett behov att hävda sig, att bevisa sig i situationen. Han slår, men lekfullt och inte mot ansiktet.

Johan duckar undan. Väine blir irriterad och gör ett karateutfall med styv hand som han hejdar alldeles framför Johans ansikte.

PEKKA

(till Väine)

Hämta bogserlinan.

144 **EXT. SKOGSVÄG - EFTERMIDDAG (1973)**

144

Trunken på brödernas svarta Volvo öppnas. Väine öppnar bakluckan och tar ut en rulle bogserlina. Han hänger rullen över axeln, stänger bakluckan och går snabbt iväg.

145 **EXT. ALDAS TORP - EFTERMIDDAG (1973)**

145

Väine kommer ut ur skogen. Per-Ola ger en nick till Pekka. Pekka går fram och håller fast Johan. Väine kommer fram och lägger linan om Johans kropp, under armarna, och drar till, som en löpsnara.

Sen knuffar de Johan framför sig, iväg runt hörnet på torpet. Där finns en gammal brunn. Johan får panik när han ser Väine gå fram och lyfta av det gamla mossbelupna brunnslocket av sten. De sparkar och skuffar Johan framåt framför sig.

JOHAN

Neeej! Släpp mig för helvete era jävla idioter!

Johan får panik och bröderna måste ta i hårdare nu. De lyfter ner honom i öppningen.

Johan spjärnar emot av all kraft, han sparkar och biter en av dem i armen.

Han får ett slag i nacken. Sen ramlar han och stånkar till av smärta när repet dras åt kring kroppen. Repet skär in djupt under armarna.

Så faller han, ner i mörkret, och allt blir SVART.

146 **EXT. SVARTVATTNET - GRUSPLAN - KVÄLL (1973)**

146

Kvällen är ljus. Svartvattnet ligger stilla och övergivet. Annie och Mia sitter vid sitt bagage på lastrampen framför lanthandeln.

Mia kliar och viftar runt kinder, hals, i ögonvrår. Annie viftar med en snusnäsduk och försöker blåsa bort knotten, fast de inte syns.

Annie försöker tygla sin oro, men platsens illavarslande övergivenhet gör henne otrygg.

En ensam bil kör förbi uppe på landsvägen. Annie tittar förväntansfullt upp, men den kör bara förbi, hon blir återigen besviken över att det inte är Dan.

Mia sprattlar och rycker mot knotten, till slut börjar hon morra och tar en pinne och slår hårt mot rampen de sitter på, metallen ekar, klonkar.

MIA
Varför kommer han inte!

ANNIE
Han kommer.

MIA
Du ljuger!

Mia slår hårt med pinnen mot rampen, metallen ekar och klonkar hårt, igen och igen. Det ekar över sjön.

147 **INT. LILL-OLAS HEM INNANFÖR FISKEBUTIK - VARDAGSRUM - KVÄLL (1973)**

147

Tv:n är på. Lill-Ola och Bojan sitter i en grön sammetssoffa. De har båda varsin ryabonad i knäet, som de arbetar på. På bordet med blomstermålade kakelplattor står kaffe och flera sorters småbröd. Kakaolikör i vida glas.

Annie sitter på en stol på sidan med Mia i knäet.

LILL-OLA
Ska ni inte hyra ett rum på
campingen istället?

BOJAN
Roland sa att det var fullt på
campingen.

Hon har skadeglädje i rösten. Hon stoppar in en kaka till med blicken fäst på långfilmen på tv:n. När kakan är slut slickar hon av fingrarna och låter dem återgå till ryan. Fingrarna rör sig vant genom garnet.

På väggen hänger olika bonader med samma ryateknik. Nakna flickor, solnedgångar, kitsch.

Mia ser nyfiket på föremålen i rummet. Djur, broderade och snidade eller av kristall och keramik. Frun nickar åt henne att ta av kakorna. Mia går fram till bordet och äter. Drömtårta. Glaserade bullar i pappersformar.

ANNIE

Jag betalar så klart om du kan köra oss.

LILL-OLA

Jaja. Jag kör upp er. Så fort långfilmen är klar.

BOJAN

(muttrar)

Kör henne vart? Det går ingen väg upp dit.

LILL-OLA

Jag kör upp dom till Strömgrensbygget.

ANNIE

Fram till stigen börjar bara. Sen går vi.

BOJAN

Ska du gå upp till Stjärnberg? Sånär dags? Med en liten flicka?

Bojan ser på Lill-Ola. Är hon inte klok?

Annie fäster blicken mot tv:n där Georg Rydeberg rör sig i prästdräkt. Dramat på tv:n verkar lika bisarrt som situationen Annie befinner sig i.

LILL-OLA

Ni kan börja gå nu.

Annie ser frågande ut.

LILL-OLA (CONT'D)

Börja bara gå ut ur byn. Så plockar jag upp er längs vägen.

Annie ser förvirrad ut, men frågar inte mer utan gör som han säger. Hon skakar mjukt på Mia som är på väg att somna, de reser sig.

Annie och Mia går hand i hand längs vägkanten, ut ur byn.

Lill-Olas bil kör upp bredvid dem och saktar in. Annie och Mia kliver in i bilen.

149 INT./EXT. LILL-OLAS BIL/VÄG/KALHYGGE/SKOG/SJÖ - KVÄLL (1973) 149

Annie och Mia sitter i baksätet.

ANNIE

Varför skulle vi gå första biten?

LILL-OLA

(flinar)

Ja, man behöver ju inte skylta med att man kör rödgardister. *

Annie blir paff, men kan inte svara på det.

ANNIE

Jag tror min kille möter oss. Han är nog försenad bara.

Lill-Olas bil kör genom den ljusa kvällen, upp genom terrängen. Annie sitter på baksätet med Mia sovande i knät. Lill-Ola studerar henne i backspegeln.

LILL-OLA

Det var väl lite underligt att lova att komma och hämta någon sådär och sen aldrig dyka upp.

ANNIE

Vi måste ha tagit fel på dagarna.

LILL-OLA

Midsommar är väl midsommar.

ANNIE

Han kanske trodde att jag menade midsommardagen. Imorgon.

Annie tittar ut genom fönstret för att undvika Lill-Olas skeptiska blick.

LILL-OLA

Är det din kille då? Karl'n som skulle hämta er?

ANNIE

Dan? Ja. Han är min kille.

LILL-OLA

Jaså... Jag trodde inte ni hade särskilda.

Annie tycker att det är för dumt att svara på.

LILL-OLA (CONT'D)

Jag trodde det var lite hursomhelst.
(paus)
Lite sådär som man känner för.

Lill-Ola tittar nyfiket på henne. Annie tittar bort, lutar huvudet mot fönstret och låter blicken vandra. Skog överallt, ingen bebyggelse.

De passerar ett kalhygge. Hon skymtar en stor sjö längre ner och svarta fjäll bakom den. Sedan börjar skogen igen. Vägen stiger brant. Björkar blandas med granarna.

150 **EXT. LOBBERÅN - FISKEVATTEN - KVÄLL (1973)**

150

Där Lobberån mynnar ut i sjön. Birger står mitt i ån i vadarbyxor och fiskar i det sista solljuset. Lugnet är överväldigande och bryts då och då av en högtflygande fågel och en fisk som slår i vattenytan. Längre ner längs ån skymtar Åkes grönklädda gestalt. Birger ropar på honom.

BIRGER

Hur går det borta hos dig? Får du nåt?

ÅKE

Nej. Inget. Jag tror jag försöker lite längre bort.

BIRGER

Gör så.

Birger lyfter handen till vinkning. Åke drar in sin lina och traskar längre ner längs ån. Birger ser honom försvinna bakom en udde. De kommer ur varandras synfält.

Det rycker i Birgers lina. Han drar in den. En liten öring rycker i slutet av linan.

BIRGER (CONT'D)

Vilken liten skit.

Han lirkar försiktigt fisken av kroken och kastar tillbaka den i vattnet. Den försvinner med ett plask. Solen försvinner bakom träden. Kylan kommer krypande i luften.

151 **EXT. STRÖMGRENSBYGGET - KVÄLL (1973)**

151

Lill-Olas bil stannar framför Strömgrensbygget - en fjällgård med ett boningshus, en lada, ett par hundgårdar och en handfull små timmerhus utspridda över fjällsidan.

Hundarna innanför stängslet skäller ilsket. En röd Renault 4L (Sabines) står parkerad längre fram på vägen. Lill-Ola och Annie kliver ut. Annie böjer sig in på baksätet och väcker Mia.

ANNIE

Mia... Kom.

Mia klättrar ut ur bilen och tittar sig omtumlat omkring.

MIA

Ska vi bo här?

ANNIE

Nej. Vi ska gå sista biten, men
det är inte så långt.

Annie öppnar ryggsäcken och tar ut ett par stövlar till
Mia.

ANNIE (CONT'D)

Ta på de här.

Hon stänger ryggsäcken och tar den på sig. Lill-Ola pekar
upp mot sluttningen.

LILL-OLA

Stigen börjar däruppe vid vedboden
och fortsätter ner mot bäcken. Ni
ska följa den till sista ladan.
Sen kommer ni in på fäbodstigen,
som kommer upp nere ifrån byn.

Annie nickar, men Lill-Ola ser att hon inte fattar helt.

LILL-OLA (CONT'D)

Vänta lite.

Han försvinner in i bilen och kommer tillbaka med en penna
och en bit papper och börjar rita en karta.

LILL-OLA (CONT'D)

Nu står vi här. Och där börjar
stigen. Här ska ni svänga till
vänster. Annars kommer ni ner
till byn igen.

Han ritat en svart fyrkant mitt på kartan.

LILL-OLA (CONT'D)

Här har du boden, där vägen till
Stjärnberg börjar. Ni ska över
myrarna ner mot Lobberåa och
fortsätta över den. Det finns ett
vadställe som är lätt att hitta,
det ligger precis innan ån rinner
samman med sjön.

Han tittar på Annie för att försäkra sig om att hon hänger
med. Hon nickar bekräftande och tar emot kartan han räcker
henne. Lill-Ola står kvar och tittar avvaktande.

LILL-OLA (CONT'D)

Så var det där med betalningen?

ANNIE

Just det.

Annie ställer ifrån sig ryggsäcken, letar fram sin röda
plånbok. Hon räcker Lill-Ola en tiokronorssedel. Han står
kvar med handen utsträckt. Annie räcker honom en till.
Han drar fortfarande inte handen till sig. Men nu får Annie
nog. Hon lägger tillbaka plånboken, tar på sig ryggsäcken.

LILL-OLA
En liten kram som tack?

Lill-Ola ler mot henne. Annie tittar på honom – hörde hon rätt?

LILL-OLA (CONT'D)
Va? Det har du väl inget emot.
Du är väl van vid sånt.

Lill-Ola släpper leendet. Han ser obehagligt på henne och tar ett steg närmare.

Annie backar, tar resolut Mias hand och börjar gå. Lill-Ola står kvar och tittar efter dem. Annie vågar inte vända sig om för att kolla om han följer efter. Skyndar bara vidare, drar med sig Mia.

152 **INT. ALDAS BRUNN - KVÄLL/NATT (1973)**

152

Johan sitter på botten av en tom, lerig brunn. Bara lite vatten i botten. Det är beckmörkt. Över honom strålar den ljusa kvällen i brunnsöppningen. Allt är tyst.

Han fryser. Kroppen är mörbultad. Jeansen blöta och leriga. Han vill knyta upp repet, men knuten sitter på ryggen och är omöjlig att nå.

Han fumlar fram sin kniv ur bältet och skär över repet. Det leriga vattnet når honom till anklarna. Han tittar upp mot ljuset. Inget ljud, ingen rörelse.

Han sjunker modfällt ner, lägger pannan mot sina uppdragna knän. Plötsligt är det något som slår i vattnet vid hans fötter. Han ger ifrån sig ett skrik, drar sig bakåt. Han kommer upp på benen. Sparkar runt sig.

JOHAN
Hjälp! Ta upp mig fan, hjälp!
Aaaa!

Han börjar vråla, utan ord.

Till sist lugnar han sig, blir stilla. Han sväljer. Bara hans andetag hörs, svagt ekande mot stenväggarna. Andetagen lugnar sig.

Johan rotar runt i det låga vattnet med skospetsen. Det rör sig igen. Och nu ser han den: en ål. Stor och fet och gammal.

Johan börjar skaka av köld, han slår armarna om sig själv.

/Tidsklipp/

Johan ställer sig upp och pissar i brunnen.

/Tidsklipp/

Johan sitter med huvudet lutat mot den skrovliga skifferstenväggen. Blundar.

/Tidsklipp/

Johan vaknar av att något rör vid honom. Det är ålen som rör sig.

JOHAN (CONT'D)

(mumlar)

Du måste. Res dig.

Johan häver sig upp. Han tar med fingrarna i skifferplattorna som står ut från väggen. Han känner på dem. Får en tanke. Prövar fötterna, tåspetsarna mot de minimala utskjutningarna av skiffer.

Han hittar fotfästet på de nedersta stenarna i brunnen och börjar klättra. Det går uppåt några små steg. Sedan tappar han fotfästet, glider och faller ner. Vattnet plaskar runt hans fötter. Han grymtar av frustration och smärta.

Han försöker igen, på ett nytt ställe. Hittar fotfästet och börjar långsamt och mödosamt klättra uppåt. När han har kommit ett par meter upp mot ljuset stannar han upp och tittar ner. Sedan klättrar han ned igen hela vägen ner till botten.

Han tar av sig skjortan. Han rotar i vattnet och lövsmörjan tills han känner den hala starka kroppen. Han greppar ålen och virar in den i skjortan. Den slår och spritter under tyget. Han knyter ihop paketet med skjortärmarna.

Han fäster skjortan med ålen runt midjan och börjar klättra uppåt igen. Stenarna är hala och skarpa. Han river fingrarna blodiga, måste samla alla sina krafter för att inte släppa taget. Musklerna darrar. Ålen slår i skjortknytet.

153 **EXT./INT. ALDAS TORP/ALDAS BRUNN - NATT (1973)**

153

Johan kommer äntligen upp i ljuset och häver sig upp, kravlar över brunnskanten.

Han faller utmattad ner på mage, med ålen i skjortknytet vid sig. Han andas med ansiktet tryckt mot gräset. Sätter sig upp. Hans händer är skrapade blodiga efter att ha tagit sig upp för brunnen. Han torkar de blodiga, smutsiga händerna mot gräset.

Han knyter fast skjortan med ålen hårdare runt midjan, har sin Helly Hansen utanpå. Han springer, först hukande, för han är så stel i benen efter många timmar i brunnen. Så rätar han på sig och springer, utan riktning, bara rakt in i skogen. Bort, bort i den ljusa natten.

154 **EXT. FÄBODSTIGEN - NATT (1973)**

154

Annie och Mia går på stigen. Mia håller Annie hårt i handen, medan hon lyssnar uppmärksamt mot skogen och dess ljud.

En fågel skränar strävt på en enda ton. Högt och monotont, om och om igen.

MIA

Att han orkar.

De kommer ner till en bäck där stigen delar sig i två.

ANNIE

Vi ska åt vänster här.

Stigen buktar sig och plötsligt står de på samma ställe som de började. Annie tittar sig frustrerat omkring.

ANNIE (CONT'D)

Nu är vi tillbaka där vi började.
Då måste det vara åt andra hållet.

De följer den andra stigen och nu börjar det gå uppåt.

ANNIE (CONT'D)

Det känns mer rätt, eller hur?

Hon ler mot Mia och trycker hennes hand.

Nu kommer de in i skogen. Mia kämpar vidare på sina små ben, över välta stammar och stora ormbunkar. De kommer till en större och mer nedtrampad stig. Annie stannar.

ANNIE (CONT'D)

Det måste vara fäbodstigen ner
till byn. Det är fel.

Hon ser sig omkring. Terrängen är oöverskådlig. Stigar som förgrenar sig och löses upp, våta strimnor av myr.

ANNIE (CONT'D)

Vi måste vända om.

Mia tittar på Annie med en allvarlig, vuxen blick som gör Annie osäker.

ANNIE (CONT'D)

Eller vänta... Vi har säkert tagit
rätt stig från byn. Men vi är på
väg nedåt. Så vi ska vända om,
men inte gå ner där vi kom ifrån,
utan ta den stora stigen mot sjön.

Annie ser på Mia, som ser långt ifrån övertygad ut.

ANNIE (CONT'D)

Vänta bara, du ska få se.

Annie vänder om på stigen och börjar gå åt andra hållet.

155 **EXT. MYR/SKOG/STIG/LOBBERÅN/LOBBERÅN VADSTÄLLE - NATT (1973)** 155

Ett hårresande fågelskrik ljuder i tystnaden.

Mia och Annie går genom ett vidsträckt myrområde. Mia tittar skrämt efter den mörka fågeln, som flyger i himlen över dem.

Tuvullen - myrens vita tussiga blommor - lyser, tusentals vita tottar liksom svävar i luften ovanför starrgräset.

Terrängen är svår att gå i, stövlarna sugs med slurpande ljud ner i myren. Mia tar ett kliv fram, foten fortsätter fram i nästa steg men hennes lilla stövel sitter kvar i myren bakom henne.

Annie går tillbaka och drar upp stöveln. Tömmer den på vatten och trycker hårt på den på Mias fot, så hårt att hennes ben viker sig.

De fortsätter.

Nu hör de ett forsande ljud från ett vattenfall som närmar sig och snart blir ån synlig.

ANNIE

Där är ån! Då behöver vi bara hitta stället där vi kan komma över.

De tar sig ner till ån, där det löper en stig. Åt ena hållet ligger vattenfallet, högljutt och brusande. På stranden längre ner står ett litet blått tält bredvid två stora barrträd. En klippvägg reser sig invid ån.

ANNIE (CONT'D)

Titta. Det är någon som sover i tält. Om vi inte hittar kan vi bara gå tillbaka och fråga dem.

Hon fortsätter åt motsatta hållet längs med ån, lägger tältet och de två höga granarna bakom sig.

Mia vänder sig om och tittar tillbaka på den svarta fågeln, som skrånande kretsar över det blå tältet. Det är en falk som har sitt bo högt uppe på klippan invid ån. Mia klamrar sig fast vid Annies hand, de fortsätter vidare.

ANNIE (CONT'D)

Där!

Där ligger vadstället, mitt i den forsande ån. Annie lyfter upp Mia i famnen och bär över henne. Hon kliver försiktigt från sten till sten, tills de når andra sidan.

156 **EXT. LOBBERÅN - FISKEVATTEN - NATT (1973)**

156

Åke fiskar. Han vevar in linan. Han ser sig om. Konstigt, han ser inte Birger längre. Var tog han vägen?

ÅKE

Birger!

Inget svar.

ÅKE (CONT'D)

Birger?

Han vevar in linan, drar ihop spöet och börjar gå upp mot stranden.

157 **EXT. LOBBERÅN - FISKEVATTEN - NATT (1973)**

157

Birger står i vegetationen och ser sig om i natten. Fiskeredskapen ligger på marken längre bort. Han tar några steg och sätter sig tungt och trött på en stor sten. Byxorna är blöta av vatten.

Han andas en stund. Så tar han upp en termos ur ryggsäcken, skruvar av locket och håller upp kaffe. Men han dricker inte. Han bara ställer ifrån sig muggen. Stenen är ojämn, muggen kasar ner och kaffet rinner ut. Birger låter det vara.

Solen försvinner över trädtopparna, det blåser upp. Birger ser sig omkring i den ljusa natten och det går en ilning igenom honom. Något tynger honom.

Sedan får han syn på Åkes gröna gestalt, som kommer runt udden. Birger rätar på sig, lyfter armen till hälsning, Åke vinkar tillbaka.

158 **EXT. BRANDBERGS ARBETSOD - NATT (1973)**

158

Annie och Mia kommer gående över en äng i nattljuset. Insekterna surrar i luften. Nu dyker det upp en arbetsod i landskapet, längre upp i terrängen. Annie blir lättad.

ANNIE

Där är boden. Då är vi nästan framme.

Annie tar Mia i handen och ökar tempot.

ANNIE (CONT'D)

Nu ska vi bara hitta stigen.

Annie ställer ner Mia på marken framför boden.

ANNIE (CONT'D)

Sätt dig här så länge.

Annie går runt boden, på jakt efter stigen. Runt och runt går hon, men stigen finns ingenstans.

ANNIE (CONT'D)

Var är den? Var fan är den?

Hon går längre bort från boden, men det finns inget annat än högt, snårigt gräs åt alla håll. Hon hukar sig, nästan kryper längs marken för att se stigen. Hon ramlar ner i en håla, kravlar upp igen.

Hon stannar till, går runt sig själv i desperation. Hon plockar upp en gren och kastar ilsket iväg den.

Hon sätter sig på huk, lutar huvudet mot händerna, känner för att ge upp. Sitter bara så en stund.

Sedan tar hon sig samman, reser sig och går tillbaka till Mia, som sitter och väntar. Insekterna står i ett moln omkring henne, men hon är för trött för att vifta bort dem eller protestera.

Annie sätter sig på knä framför Mia, tar hennes händer i sina.

ANNIE (CONT'D)

Mia? Lyssna.

(beat)

Vi måste gå tillbaka igen. Det finns ingen stig.

Mia svarar inte. Hon tittar bara stelt på sin mamma.

ANNIE (CONT'D)

Vi går ner till tältet. Det är inte så långt. De kan hjälpa oss.

Annie försöker le. Mias ögon är blanka.

ANNIE (CONT'D)

Och så följer de med oss ner till vägen. Och så kör de ner oss till byn med sin bil. Kommer du ihåg den lilla röda bilen vi såg precis i början?

Mia gråter utan ljud.

ANNIE (CONT'D)

Och snart, om bara en timme eller två, så ligger vi och sover i en varm säng. Det lovar jag. Blir det bra?

Mia nickar motvilligt. Annie torkar hennes ögon. Hon reser sig och hjälper Mia upp på benen.

ANNIE (CONT'D)

Kom.

Annie böjer sig ner och lyfter upp henne i famnen. Sedan påbörjar de sin vandring tillbaka, bort från arbetsboden, samma väg som de kom.

159

INT./EXT. ROLAND FJELLSTRÖMS CAMPING - CAMPINGSTUGA - NATT (1973)

159

Birger och Åke i sin stuga på campingen. Därute pågår festen fortfarande - musik, ljusa flickskratt och djupa mansröster.

De två karlarna är för stora för det här lilla utrymmet. Birger har tagit av sig sina blöta byxor och sitter i kalsonger och skjorta.

Det är två ganska patetiska män. Ensamma, fulla. Så här firar de midsommar. Inte som de andra där ute.

De sitter på varsin pall vid det minimala bordet med resterna av en måltid: stekt fisk, knäckebröd, ost, öl och falukorv.

Birger håller på mer whisky i glasen. Åke hickar till. Birger sitter och berättar om sitt dåliga äktenskap. Det läcker ut i fyllan.

BIRGER

Hon har en kris. En allvarlig kris. Jag vet inte om den gäller bara mig, att jag är medelålders och har den här magen och att jag är så tråkig. Eller om det handlar om något större. Du vet, hon är så ambitiös, hon tänker så stort, och då är jag så liten.

ÅKE

(mumlar)

Jo, ja...

BIRGER

Hon blir deprimerad av vad de gör häruppe med naturen.

(mumlar)

Rovdriften på skogen. Kalhyggen.

(tar en klunk)

Och uranet. Prospekteringen.

ÅKE

Men hur skulle det påverka ert äktenskap menar du? Det är ju inte ditt fel?

BIRGER

Säg inte det.

ÅKE

Nänä.

BIRGER

Och asparna de tog ner bakom vårt hus. Det skulle jag ju kunnat stoppa.

Birger pratar tills han märker att Åke somnat på pallen, lutad mot väggen.

BIRGER (CONT'D)

(mumlar för sig själv)

Jag måste rycka upp mig.

Birger ser mot matresterna på bordet.

BIRGER (CONT'D)

Imorgon ska jag laga riktig middag.

160 **INT. ROLAND FJELLSTRÖMS CAMPING - CAMPINGSTUGA - NATT (1973)** 160

Åke sover tungt och snarkande i överslafen. Birger ligger vaken i underslafen och stirrar ut i luften.

161 **EXT. ANNIES HUS - KVÄLL - HÖST (1991)** 161

Birger kör in framför Annies hus, som är förlagt i mörker. Hennes bil är inte där.

Han kliver ur bilen med en vinflaska och ett paket grädde, och går fram till dörren. Han hör hunden skälla därinne.

Birger drar i dörren, den är låst. Han knackar på, ingen öppnar.

Han går tillbaka till bilen, hämtar en nyckel ur handskfacket, och låser upp dörren.

162 **INT. ANNIES HUS - VARDAGSRUM/KÖK/SOVRUM - KVÄLL - HÖST (1991)** 162

Birger kliver in i det mörka vardagsrummet och den skällande hunden kommer stormande mot honom.

BIRGER

Lugn lugn! Det är bara jag.

Han famlar efter lampknappen, medan han försöker lugna hunden, och lyckas till slut tända.

Han ser sig omkring. Allt står som Annie lämnade det samma morgon. Resterna efter Annies och Mias frukost står på bordet. Han ställer ner vinet och gräddpaketet på bordet.

BIRGER (CONT'D)

Hallå?

Tystnad. Birger går genom rummet, skjuter upp dörren till sovrummet. Tomt. Sängen är obäddad.

Birger tittar ner på hunden, som vimsar oroligt runt benen på honom.

BIRGER (CONT'D)

Var är hon? Va? Kan du inte berätta det för mig?

Hunden skäller vid dörren.

BIRGER (CONT'D)

Ja du ska få kissa.

Birger släpper ut hunden. Han fyller på med vatten och foder i de tomma skålarna på golvet.

Birger sätter sig ner på en stol. Han låter blicken vandra över bordet - resterna av frukosten, ett par glasögon, ett hårspanne. Han plockar upp hårspannet och snurrar det ändamålslost mellan fingrarna.

Han tittar ut i rummet.

163 **INT. ANNIES HUS - VARDAGSRUM/SOVRUM - KVÄLL - HÖST (1991)** 163

Birger går in till Annies sovrum och lägger sig på sängen—i *
mörkret med kläderna på. Orolig, bekymrad. Huvudet vilar *
på kudden. Annies randiga nattlinne ligger bredvid. *

Birgers hand faller in mot väggen. Han känner något. Geväret *
är inte där. Birger sätter sig spikrakt upp i sängen. Han *
ser efter. Annies gevär är borta. *

164 **EXT. LOBBERÅN - NATT (1973)** 164

Annie vandrar slött med Mia hängande runt halsen. Mias
armar vill hela tiden lossna runt hennes hals. Längre fram
skymtar ån, ljudet av det brusande vattnet ökar.

De kommer till ett utsprång med utsikt över det forsande
vatten. Åt ena hållet ligger vattenfallet med sina språng.

ANNIE

Var är det? Vi borde vara framme
nu.

Annie spejar ut över ån, men kan inte se det blå tältet.
Högre upp, på klippsprånget över ån, får hon syn på
konturerna av en man (Johan) mellan stammarna. Hon ropar,
lyfter trött sin fria arm, medan hon springer vacklande mot
honon.

ANNIE (CONT'D)

Hallå! Hallå!

Annies rop slukas i vattnets brusande.

ANNIE (CONT'D)

Stanna! Vi behöver hjälp!

Mannen hör henne inte, men kommer springande rakt åt deras
håll. Han är helt nära nu.

Annie tvekar, sjunker ner på knä i vegetationen. Det är
något med mannens uttryck som skrämmer henne. Hon ser hans
ansikte i dunklet.

Det mörka håret står åt alla håll, galen blick. Smuts, och *
är det blod? Annie blir rädd. Hon håller ner Mia bredvid *
sig, trycker henne till marken medan mannen springer förbi.

Mannen försvinner mellan stammarna. Vattnet brusar.

Annie är nära gråten.

ANNIE (CONT'D)

Ok... Det är ok... Det är ok...

Annie släpper det hårda trycket med handen mot Mias rygg.
Hon förstår inte själv vad som händer. Mia kravlar sig upp
ur gräset. Hänger sig runt halsen på Annie igen.

MIA

Där mamma.

Mia pekar på något bakom henne. Annie vänder sig om. Där är de två stora granarna. Hon andas lättat ut.

ANNIE

Bra, Mia. Där är det.

Hon pussar henne på kinden.

ANNIE (CONT'D)

Nu ska vi bara hitta tältet.

Annie spejar runt.

ANNIE (CONT'D)

Jag trodde det skulle synas här
uppifrån.

Men nu finns det inget tält. Annie sätter ifrån sig Mia, sätter sig på huk.

ANNIE (CONT'D)

Lyssna. Du väntar här. Så går
jag ner till ån och ser efter.

Mia skakar på huvudet.

ANNIE (CONT'D)

Det är bättre så. Så slipper du
gå dit ner. Eller hur?

Mia är skeptisk. Annie tar hennes ansikte i sina händer.

ANNIE (CONT'D)

Jag ska bara gå ner till ån. Du
ser mig hela tiden. Ok?

Mia nickar motvilligt. Annie ställer ner ryggsäcken på marken.

ANNIE (CONT'D)

Sätt dig på den här. Så blir du
inte så blöt.

Mia sätter sig tveksamt på ryggsäcken.

Annie tar sig ner för sluttningen mot vattnet och de två stora granarna. Ljudet från vattenfallet är öronbedövande.

När hon kommer ner till vattenbrynet får hon syn på ett par slitna blöta jeans, som hänger på tork på en gren en bit bort. Hon går närmre, mot det brusande vattenfallet.

Sedan får hon syn på det blå tältet. Det har störtat samman och ligger som ett segel mellan stammarna. Annie går häpet fram mot det.

Först när hon kommit hela vägen fram ser hon vad det i själva verket är: den sönderrivna tältduken, de utspridda dunen, blodet på marken, två kroppar avtecknas under det blå tyget.

Nu sviker benen henne. Hon landar på knän och stöttar sig med handflatorna mot marken. Hon måste kräkas, kämpar sig upp på benen. Hennes händer är blodiga. Hon gnider dem mot varandra, torkar av dem på kjolen, men vad hjälper det.

Hon vacklar ner mot ån för att tvätta händerna och kräks ner i vattnet. Hon plaskar och plaskar med händerna i vattnet, som en sinnessjuk.

Hon ser inte Mias lilla skepnad, som har följt efter och står en bit bakom henne och stirrar skräckslaget på det blodiga tältet. Plötsligt vänder Mia sig om och skyndar iväg.

Annie gnider sina blodiga händer rena i det klara vattnet. Sedan kravlar hon sig mödosamt upp på benen och går tillbaka till stigen, med blicken vänd från tältet.

Hon kommer tillbaka till Mia, som sitter och väntar, med blicken stelt riktad mot marken.

ANNIE (CONT'D)

Det var inte här.

Mia ställer inga frågor.

ANNIE (CONT'D)

Kom. Vi måste gå.

Hon tar på sig ryggsäcken, drar upp Mia så att hon börjar gå, som i trans.

Tuvullens vita tussar står genomlysta av ljus, svävande över gräset, när Annie och Mia traskar genom myren.

Annie vänder sig om och kastar en blick bakåt. Sedan fortsätter de vidare, lika tysta, lika bleka.

165 **EXT. SKOG - BRANDBERGS ARBETSOD - NATT (1973)**

165

Johan skyndar genom skogen med snabba stora kliv, förbi stammar och vattendrag, i rask takt. Han är smutsig och blöt. Han flåsar högt, och pressar samtidigt ut ett jämnt lågt ljud ur strupen. Som att han hamnat i ett konstigt tillstånd.

Han närmar sig arbetsboden som Annie och Mia passerade tidigare. Där ser han en hög med bråte vid knuten, och en gammal gul hink. I farten rycker han åt sig den och släpper ut ålen ur skjortpaketet och ner i hinken. Springer vidare.

166 **EXT. SKOG /SKOGBRYN /LANDSVÄG - GRYNING (1973)**

166*

Johan rusar genom skog och snår med hinken med ålen. Han närmar sig skogsbrynet. Han snubblar ut förbi de sista träden och är ute ur skogen.

*
*
*

Han stapplar ut i ett dike vid vägbanan. Han kryper upp med hinken ur diket och kliver ut på landsvägen. Det är på en plats vi inte känner igen. *

167 **EXT. LANDSVÄG - GRYNING (1973)** 167*

Landsvägen ligger stilla och öde. *

Johan vinglar förvirrad ut på vägbanan. Som ett fyllo. Blodig, skrapad, smutsig. Han snyftar till. Landskapet är ödsligt omkring honom. *

Han tar hinken med ålen och börjar gå längs vägkanten, bort från byn. Så hörs en bil närma sig.

En vit SAAB kommer körande i andra riktningen. Johan byter håll, vänder och sträcker ut tummen. Han kan åka var som helst, åt vilket håll som helst.

Bilen bromsar så gruset sprutar och stannar framför honom.

Fönstret vevas ner, musik från bilradion dånar ut från bilen och en slank kvinna med lysande vitt hår lutar sig in över passagerarsätet. Det är YLJA (40). Hennes ansikte är osminkat och rent, blicken skarp och rak. Ett litet leende krusar ena mungipan.

YLJA
(finlandssvenska)
Ska du till Norge?

Johan tvekar ett ögonblick. Sedan nickar han. Ylja puttar upp dörren, Johan ställer hinken i baksätet, täcker den med skjortan, och sätter sig där fram. Dörren stängs med en smäll.

168 **EXT./INT. YLJAS BIL - GRYNING (1973)** 168

De kör längs den öde vägen. De passerar genom Svartvattnet. Allt är tyst och öde. Men så ser Johan Vidarts gamla Duett där framme på vägen. Johan hukar så han inte ska synas. Hon ser lite undrande på honom från sidan, och ler snett. *

YLJA
Ajaj aj du.

Så skrattar hon, lite strävt, utan glädje. Och gasar på bilen. Johan ser på hennes fot på pedalen. Hon har sandaler med skinnklack och en rem om vristen.

De kör vidare. Bort.

Bilen försvinner längs den slingrande, öde landsvägen.

SLUT